

Писати про людей такого гарту нелегко. З одного боку — відомі думки соратників, з іншого — розповіді й легенди хворих, яким допоміг ювіляр. Додаймо утаємниченість висловів представників вищих ешелонів влади, у колі яких постійно протягом останніх десятиріч знаходиться Олександр Федорович. Ще хтось бажає почути не про зовнішній бік діянь цієї непересячної людини, а про її особисту долю, світ захоплень і почуттів, взаєностосунки з колегами і друзями. Сукупність цих обставин суттєво утруднює пошуки єдино вірного підходу до написання справжнього портрета О.Ф. Возіанова. Бо творити його можна у різних художніх палітрах (ювіляр захоплюється мистецтвом і знається на ньому). Головне, щоб він поєднав і парадність моменту з його думками та переживаннями, і органічний образ людини, яка розкрила себе у науці, хірургії, організації охорони здоров'я, і при цьому не вдатися ні до холодної офіційності, ні до надмірної урочистості.

Він — політик, тонкий, чутливий, з філософським розумом. Саме завдяки цим якостям йому понад 20 років фактично на безальтернативній основі вдалося керувати складною системою ІV Головного управління — спочатку за радянських часів, потім — при трьох президентах України, коли інші високопосадовці пролітали метеоритами або затримувались у кріслі на якийсь непевний період. І чим далі від нас відходять у минуле ці незаперечні обставини, тим сильніше, чіткіше виступає важливе, що дозволяє дати ювіляру заслужену високу оцінку.

Він — лікар-прагматик, який вже півстоліття стоїть на сторожі здоров'я людей, особистим прикладом демонструючи невичерпні можливості певної галузі хірургії, щоденно о сьомій стаючи до операційного столу. Досить сказати (та важко уявити), що за цей період він особисто зробив близько 45 тисяч операцій в Україні та за її межами, подарувавши своїм пацієнтам відчуття повноцінності людського життя.

Він — плідний науковець, творчі результати якого знай-

шли відображення у великій кількості відомих праць. Його діяльність як вченого і хірурга, можна сказати, відбувається під гаслом: "Бережіть чоловіків". Цей заклик особливо актуальний сьогодні, коли у країні на-

ВІН ЗРОБИВ СЕБЕ САМ

ЛЮДИ. ПОДІЇ. ДОЛІ

ростає демографічна криза. Саме цьому питанню були присвячені останні загальні збори Академії медичних наук України, які викликали широкий позитивний резонанс. А це означає, що увагу суспільства вдалося привернути до однієї з найдошкульніших проблем сучасності.

Йому не відмовиш у твердості характеру, рішучості. Тож зрозуміло, що популярна останнім часом інноваційна модель розвитку, коли практично завершується цикл "ідея — наукова розробка — впровадження", давно і плідно діє в АМН України. Більшість розробок у наукових установах завершується створенням нових або вдосконаленням існуючих методів діагностики, лікування та профілактики хвороб людини, які впроваджуються в академічних установах, інших профільних закладах країни та включаються до стандартів лікування.

У цих незаперечних досягненнях учених академії, які своєю наполегливою працею утверджують просту, але безцінну істину, що національна медицина є поняттям нероздільним, вагомий внесок її президента, який на найвищому державному рівні відстоює інтереси та потреби і охорони здоров'я, і медичної науки. Завдяки і його зусиллям Академія медичних наук України посіла гідне місце у системі міжнародного медичного співтовариства.

Нині суспільство як ніколи потребує активізації профілактичної медицини. Нинішні реалії нашого доквілля, техногенні забруднення, природні катастрофи, зростання захворюваності на нові й забуті "старі" інфекційні хвороби, наші радіаційні негаразди вимагають концентрації уваги на проблемах хімічної, радіаційної та біологічної безпеки. Цілком зрозуміло, що О.Ф. Возіанов постійно акцентує увагу на тому, що попередити хворобу набагато легше, ніж вилікувати від неї. Чимдалі, тим більше у нього з'являється одностайність у цій благородній справі. Переконали, що Олександр Федоровичу приємно знати і усвідомлювати, що його зусилля у цій царині знаходять гідну підтримку не тільки колег, а й громадськості.

У ювілейні дні зазвичай прийнято звеличувати звершення "винуватця" урочистостей. У даному разі додержання цієї традиції значною мірою ускладнюється тією об'єктивною обставиною, що тільки перелік досягнень Олександра Федоровича потребує чимало часу. За ці досягнення він нагороджений, удостоєний, звеличений... Та життя продовжується, і треба й надалі робити свою справу, служити науці, медицині та суспільству.

І за характером, і за способом мислення, а отже й життя ювіляр — переконаний оптиміст. Наскільки відомо, його улюблений вислів належить царю Соломону: "І це минеться". Тож подякуємо йому за постійне намагання зміцнити у нас віру у гідне майбутнє української медицини зокрема і держави у цілому.

З роси й води Вам, шановний ювіляре!

**СЕРДЮК А.М.,
академік АМН України**

*Закінчення.
Початок на 2 стор. обкладинки.*